

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Canaletto s.r.o., IČ: 612 47 430**, se sídlem Praha 1, Vojtěšská 6/211, zastoupen JUDr. Miroslavem Černým, Ph.D., advokátem v Praze 5, U Teplárny 1212/9, proti žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného S-MHMP 5364293/2009/OST/Vr/Lo ze dne 29. 7. 2009,

T a k t o:

- I. Rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 29. 7. 2009, č. j. S-MHMP 5364293/2009/OST/Vr/Lo, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 22.730 Kč k rukám zástupce JUDr. Miroslava Černého, Ph.D. advokáta, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se včas podanou žalobou dne 2. 10. 2009 domáhal zrušení rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy č. j. S-MHMP 5364293/2009/OST/Vr/Lo ze dne 29. 7. 2009, kterým bylo k odvolání Z. a L. V. podle § 89 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dle § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 179 odst. 1 správního řádu z roku 2004 zrušeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 2, odbor výstavby, č. j. výst: 3331/01/Cv ze dne 11. 10. 2001, kterým k žádosti společnosti Canaletto byla povolena podle § 68 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, změna stavby: stavební úpravy 1. PP a 1. NP na nebytové prostory kancelářského typu, stavební úpravy levého bytu ve 2. NP, stavební úpravy půdního prostoru domu, vestavby bytových jednotek do půdního prostoru domu, nástavbu domu se zvýšením hřebene střechy o

1.600 mm, a vestavba osobního výtahu, v domě č. p. 439, Máchova 27, Praha 2 – Vinohrady, na pozemku parc. č. 1539 v k. ú. Vinohrady, a dle § 88 odst. 2 stavebního zákona řízení zastaveno.

Žalovaný správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí mj. uvedl, že rozhodnutím Úřadu městské části Praha 2, odbor výstavby, č. j. výst: 3331/01/Cv ze dne 11. 10. 2001, byla společnosti Canaletto povolena podle § 68 stavebního zákona z roku 1976 změna stavby: stavební úpravy 1. PP a 1. NP na nebytové prostory kancelářského typu, stavební úpravy levého bytu ve 2. NP, stavební úpravy půdního prostoru domu, vestavby bytových jednotek do půdního prostoru domu, nástavbu domu se zvýšením hřebene střechy o 1.600 mm, a vestavba osobního výtahu, v domě č. p. 439, Máchova 27, Praha 2 – Vinohrady, na pozemku parc. č. 1539 v k. ú. Vinohrady.

Proti tomuto rozhodnutí podali odvolání manželé Z. V. a L. V., vlastníci sousední nemovitosti, a uváděli, že nesouhlasí se změnou stavby na základě uvedeného rozhodnutí, neboť tímto rozhodnutím dochází ke značné modifikaci stávajícího objektu, a proto znamená velký zásah do vlastnických práv vlastníků sousední nemovitosti. Namítali, že dostavby kanceláří a nástavby jsou zcela v rozporu se stávajícím územním rozhodnutím. Nebyly dodrženy závazné podmínky územního rozhodnutí, zejména, že úroveň hřebene nepřevýší úroveň hřebene objektu na pozemku parc. č. 1540 v k. ú. Vinohrady ve vlastnictví manželů V.

Žalovaný zjistil, že ve věci předmětné stavby bylo zahájeno řízení podle § 129 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů. Řízení o dodatečném povolení stavby je řízením ke stejné stavbě, která je předmětem stavebního povolení, které je napadeno odvoláním. V řízení o dodatečném povolení stavby je přeneseno důkazní břemeno prokázání, že není nutno odstranit stavbu provedenou bez řádného povolení, pokud takové povolení vyžadovala, na stavebníka. Z uvedeného důvodu se v tomto řízení stavební úřad bude znovu zabývat všemi požadavky obecně závazných předpisů na stavbu, požadavky dotčených orgánů a dalšími požadavky na stavbu, které je před vydáním rozhodnutí povinen posoudit ve veřejném zájmu. V tomto řízení budou posouzeny také odvolací námítky odvolatelů.

Podle § 88 odst. 2 stavebního zákona z roku 1976 zjistí-li stavební úřad v průběhu stavebního řízení, že stavba již byla zahájena bez stavebního povolení, řízení zastaví a bude postupovat podle odstavce 1 písm. b). Žalovaný uzavřel s tím, že v daném případě za situace účinnosti nového správního řádu z roku 2004 je postup dle § 129 stavebního zákona z roku 2006, podle kterého vede řízení prvostupňový správní orgán.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a namítal, že odvolání bylo podáno po více než šesti letech od nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí, bylo tedy podáno opožděně.

Žalobce namítal, že žalovaný svým postupem nastolil stav umožňující odvolací řízení, když nejprve dne 9. 10. 2008 vrácením spisového materiálu k dalšímu opatření a posléze dne 12. 1. 2009 sdělením k podnětu dle § 156 odst. 2 správního řádu z roku 2004 konstatoval, že stavební povolení není pravomocné a uložil stavebnímu úřadu zahájit řízení o odstranění stavby dle § 129 odst. 3 stavebního zákona z roku 2006. Stavební úřad pro Prahu 2 poté dne 3.

2. 2009 zahájil řízení o odstranění stavby. Následně dne 18. 2. 2009 byla podána žádost o dodatečné povolení stavby.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 2. 12. 2009 navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 29. 7. 2009.

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo dne 11. 9. 2012 a dne 24. 6. 2014, při nichž účastníci řízení setrvali na svých dříve písemně vyjádřených stanoviscích.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto rozsudkem ze dne 11. září 2012, č. j. 8 Ca 277/2009 - 60, žalobu zamítnul.

Nicméně Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. února 2014, č. j. 9 As 152/2012 – 49, vyhověl kasační stížnosti žalobce a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. září 2012, č. j. 8 Ca 277/2009 - 60, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přisvědčil námitce nesrozumitelnosti, když z rozhodnutí založených ve správním spisu plyne, že žalobce v průběhu stavby požádal o změnu stavby před dokončením dvakrát (žádosti ve spisech chybí), Městský soud v Praze však nevysvětlil, jaký je vzájemný vztah mezi řízením o změně stavby před dokončením z roku 2001 a z roku 2009, a že z tohoto vztahu vychází, je patrné i z toho, že podle jeho názoru žalobce řízení „znovu otevřel, když se domáhal II. změny stavby před dokončením“.

Dále Nejvyšší správní soud zjistil, že odůvodnění napadeného rozsudku je vnitřně rozporné v těch částech, které nejsou nesrozumitelné či netrpí jinou vadou, když *Městský soud v Praze dospěl k závěru o důvodnosti uplatněné žalobní námitky. Následně se zabýval otázkou, nakolik tato zjištěná procesní vada žalobou napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního úřadu prvního stupně měla za následek porušení práv a povinností žalobce jako účastníka správního řízení. Soud po posouzení všech relevantních okolností projednávané věci dospěl k závěru, že k porušení ani procesních, ani hmotných práv žalobce nedošlo. Pokud jde o procesní práva žalobce, je zcela nepochybné, že pro řízení o II. změně stavby před dokončením a dodatečným povolením stavby platí téměř totožná pravidla. Zároveň soud konstatuje, že v podané žalobě porušení svých procesních práv z hlediska skutečných procesních práv, tj. zachování procesního postavení žalobce jako účastníka správního řízení, zachování možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním a podobně, žalobce nenamítal. K porušení hmotných práv žalobce v důsledku postupu správních úřadů obou stupňů mohlo dojít v případě, kdy by žalobce v podané žalobě byl namítal, že byl – například – poškozen tím, že mu nebylo umožněno dokončit stavbu dle jeho záměru, anebo že byl dokonce nucen odstranit stavbu a podobně. Ani žalobní body obdobného obsahu však podaná žaloba zjevně neobsahuje.*

Podle Nejvyššího správního soudu ze žaloby je ovšem zřejmé, že žalobce porušení svých práv namítal: údajně nezákonné zrušení stavebního povolení, ze kterého roky vycházel, vedlo k zahájení řízení o odstranění stavby, čímž byla přinejmenším porušena právní jistota žalobce a mohlo dojít ke zmaření její investice.

Další z námitek žalobce směřuje proti absenci hodnocení včasnosti podaného odvolání manželů V. ze strany Městského soudu v Praze. V žalobě totiž žalobce namítal, že žalovaný měl odvolání zamítnout pro opožděnost, protože rozhodnutí o změně stavby před dokončením již nabylo právní moci.

Městský soud v Praze v napadeném rozsudku včasnost odvolání konstatoval tím, že odkázal na rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném povolení stavby ze dne 28. 3. 2011, ve kterém stavební úřad dospěl k závěru, že odvolání bylo včasné. Nejvyšší správní soud připomíná, že podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního vychází soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Městský soud si tak nemohl udělat úsudek o právní moci rozhodnutí o změně stavby před dokončením z rozhodnutí správního orgánu, které bylo vydáno více než rok po přezkoumávaném rozhodnutí žalovaného. Navíc platí, že úkolem soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je hodnocení zákonnosti postupu a závěrů žalovaného. Městský soud toto hodnocení musí provést sám, nemůže se spolehnout na to, že žalobní námitky vlastně hodnotil a zodpověděl stavební úřad, který v projednávané věci navíc vyšel z názoru žalovaného jako svého nadřízeného správního orgánu. Opačný závěr by vedl k absurdnímu důsledku, kdy správnost právního názoru nadřízeného orgánu je potvrzena pozdějším rozhodnutím podřízeného orgánu, který vyšel právě z názoru orgánu nadřízeného.

V novém řízení Městský soud v Praze znovu vzal za prokázané, že Úřad městské části Praha 2 vydal dne 28. 3. 2011 rozhodnutí dodatečné povolení stavby č. j. výst.: OV/09/008627/Ing.Cad. Tímto rozhodnutím společnosti Canaletto byla dodatečně povolena podle § 129 odst. 3 a § 115 stavebního zákona z roku 2006 stavba: přístavby do dvora a nástavbu domu č. p. 439 spočívající ve zvýšení hřebene střechy na úroveň 284,05 m n. m., a stavební úpravy domu v souvislosti se změnou ve způsobu užívání 1. NP na prostory pro poradenskou činnost a dispoziční úpravy 1. PP a 2. NP až 7. NP v souvislosti se změnou užívání 10 bytů na 20 bytů, stavební úpravy v souvislosti s obnovou dvorních garáží Praha 2, Vinohrady, Máchova 27.

Z citovaného rozhodnutí ze dne 28. 3. 2011 vyplývá, že inkriminovaná stavba byla započata na základě stavebního povolení ze dne 19. 8. 1996, jehož platnost byla prodloužena rozhodnutí ze dne 25. 9. 1998 a na žádost stavebníka byla prodloužena lhůta výstavby rozhodnutí ze dne 14. 11. 2000 a 26. 5. 2005, na pozemku parc. č. 1539 v k. ú. Vinohrady na stavbu: stavební úpravy v domě č. p. 439, Praha 2 - Vinohrady, Máchova 27, ve smyslu úprav 1. PP, 1. NP, levého bytu 2. NP a půdní vestavby bytů s navýšením domu o 1,60m a vestavbou výtahu v domě na pozemku parc. č. 1539 v k. ú. Vinohrady.

Dále z citovaného rozhodnutí vyplývá, že ve stavebním řízení zakončeným vydáním rozhodnutí ze dne 11. 10. 2001, byli opominutými účastníky řízení rovněž manželé V., jimž bylo toto rozhodnutí doručeno až dne 9. 2. 2009, resp. 16. 2. 2009, kteří podali dne 24. 2. 2009 odvolání. Následně dne 18. 2. 2009 byla podána žádost o dodatečné povolení stavby.

Stavební úřad dne 29. 1. 2009 zastavil pro bezpředmětnost usnesením řízení o II. změně stavby před dokončením vedené pod č. j. OV/07/010735/Ing.Cad., neboť v té době již bylo zřejmé, že jestliže stavebník stavěl, byť v dobré víře, ale na základě nepravomocného stavebního povolení, musí se stavba řešit v rámci řízení podle § 129 stavebního zákona z roku 2006. Dne 3. 2. 2009 stavební úřad zahájil řízení o odstranění stavby. Následně dne 18. 2. 2009 byla podána žádost o dodatečné povolení stavby.

Podle § 88 odst. 2 stavebního zákona z roku 1976 zjistí-li stavební úřad v průběhu stavebního řízení, že stavba již byla zahájena bez stavebního povolení, řízení zastaví a bude postupovat podle odstavce 1 písm. b).

Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona z roku 2006, u stavby prováděné či provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním, stavební úřad zahájí řízení o jejím odstranění. Pokud půjde o stavbu uvedenou v odstavci 2, stavebník nebo vlastník požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v tomto řízení postupuje podle § 111 až 115. Bude-li stavba dodatečně povolena, řízení o odstranění stavby zastaví.

V inkriminované věci bylo zjištěno, že rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 7. 2009 bylo k odvolání Z. a L. V. zrušeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 2, odbor výstavby, ze dne 11. 10. 2001, jímž k žádosti společnosti Canaletto byla povolena podle § 68 stavebního zákona z roku 1976. změna stavby. Stavební úřad dne 29. 1. 2009 zastavil pro bezpředmětnost usnesením řízení o II. změně stavby před dokončením, neboť v té době již bylo zřejmé, že jestliže stavebník stavěl, byť v dobré víře, ale na základě nepravomocného stavebního povolení, musí se stavba řešit v rámci řízení podle § 129 stavebního zákona z roku 2006. Je tedy nesporné, že žalobce sám nebyl spokojen změnami povolenými rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 11. 10. 2001, neboť žádal o další změny.

Městský soud v Praze při posouzení inkriminované věci přihlédl k odkazu žalobce na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se otázkou právní moci rozhodnutí vydaných v řízení s opomenutými účastníky zabýval v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007 - 118, V něm Nejvyšší správní soud konstatoval, že v řízení podle právního řádu z roku 1967, správního řádu, má opomenutí některého z účastníků za následek, že rozhodnutí zásadně nenabylo právní moci. Protože však není možné předvídat všechny varianty skutkových příběhů, Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí vytyčil obecný náhled na právní moc rozhodnutí v řízení s opomenutými účastníky, který soudy musí užít v závislosti na konkrétních skutkových okolnostech rozhodovaného případu.

Své závěry Nejvyšší správní soud shrnul takto: „Z práva nelze dovodit, že účinky rozhodnutí vydaného veřejnou mocí (a tedy vznik subjektivních práv a povinností) mohou jen pouhým během času nastat vůči tomu, kdo v rozporu se zákonem nemohl vykonávat práva účastníka v řízení, v němž takové rozhodnutí bylo vydáno, neznal obsah rozhodnutí, nemohl se procesu účastnit a nemohl se proti jeho vydání bránit prostředky, které mu procesní předpis umožňuje. Nelze dovodit ani to, že nesprávné vyznačení právní moci na rozhodnutí za situace, kdy některému účastníkovi rozhodnutí nebylo oznámeno, může mít pro takového účastníka fatální důsledky jen proto, že od nesprávného vyznačení právní moci uběhla dlouhá doba. A

naopak: nelze na újmu ostatních účastníků řízení zvrátit právní moc rozhodnutí jen proto, že některému (opomenutému) účastníkovi nebylo rozhodnutí řádně formálně oznámeno (doručeno), jestliže přitom takový účastník obsah rozhodnutí znal buď fakticky (např. pošta vydala zásilku s rozhodnutím nesprávně sousedovi, rozhodnutí nebylo doručeno do vlastních rukou), nebo proto, že si takovou vědomost zjednal z jiného zdroje (např. od jiného účastníka řízení, který mu předal kopii rozhodnutí, s rozhodnutím se seznámil v jiné věci, nahlížením do spisu v pozdější době atd.). V takovém případě nastává fikce oznámení, a od ní se odvíjí běh lhůt stejně tak, jako by došlo k oznámení řádnému. K tomu je však zapotřebí, aby toto faktické „oznámení“ mělo pro opomenutého účastníka řízení zásadně stejnou informační hodnotu jako oznámení řádně procesně učiněné; je přirozeně zapotřebí – neboť tu chybí obvyklý průkaz doručení (doručenka) – ustavit okamžik faktického oznámení co nejspolehlivěji; v praxi pak zřejmě tak, že bude určen nejpozdější den, ve kterém opomenutý účastník nabyl potřebné vědomosti; pochybnost tu prospívá tomu, kdo byl opomenut.“

V inkriminované věci jde o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí Úřadu městské části Praha 2, odbor výstavby, ze dne 11. 10. 2001, č. j. výst: 3331/01/Cv, kterým k žádosti společnosti Canaletto byla povolena podle § 68 stavebního zákona z roku 1976 změna stavby: stavební úpravy 1. PP a 1. NP na nebytové prostory kancelářského typu, stavební úpravy levého bytu ve 2. NP, stavební úpravy půdního prostoru domu, vestavby bytových jednotek do půdního prostoru domu, nástavbu domu se zvýšením hřebene střechy o 1.600 mm, a vestavba osobního výtahu, v domě č. p. 439, Máchova 27, Praha 2 – Vinohrady, na pozemku parc. č. 1539 v k. ú. Vinohrady.

Ze správního spisu soud zjistil, že manželé V. napadli rozhodnutí Úřadu městské části Praha 2, ze dne 11. 10. 2001, č. j. výst: 3331/01/Cv, a to odvoláním ze dne 12. 6. 2008, které bylo tomuto úřadu doručeno dne 13. 6. 2008.

Ze správního spisu soud zjistil, že manželé V. napadli rozhodnutí Úřadu městské části Praha 2, ze dne 11. 10. 2001, č. j. výst: 3331/01/Cv, a to identickým odvoláním ze dne 23. 2. 2009, které bylo tomuto úřadu doručeno dne 24. 2. 2009.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo v rozsahu žalobních námitek, byv přitom vázán závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku, jímž původní rozhodnutí zrušil. Městský soud byl tedy tímto rozsudkem vázán a dospěl následně nato k těmto závěrům:

V inkriminované věci je nesporné, že žalobou napadené rozhodnutí je nutno zrušit, neboť je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, resp. nesrozumitelnost. Z tohoto rozhodnutí je zřejmé, že jím bylo rozhodováno o odvolání, které podali Z. a L. V. proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 2, odbor výstavby, ze dne 11. 10. 2001, č. j. výst: 3331/01/Cv, kterým k žádosti žalobce - společnosti Canaletto byla povolena změna stavby tak, jak je specifikovaná ve výroku toho prvostupňového odvoláním napadeného rozhodnutí. Nelze ovšem jaksí odhlédnout od skutečnosti, že to odvolání bylo podáno až s odstupem několika let poté, kdy ono rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tedy stavebního úřadu městské části Praha 2 nabylo právní moci.

Tuto skutečnost koneckonců soud shledal už v tom svém prvním rozsudku, kde výslovně tedy konstatoval, že napadené rozhodnutí je poněkud nepřezkoumatelné, protože

v něm není reflektována ta skutečnost, že se jedná o odvolání, které je podáváno s mnohaletým odstupem od vydání prvostupňového rozhodnutí. Tento procesní stav tam není nijak analyzován a v podstatě z odůvodnění napadeného rozhodnutí to vypadá, jakoby bylo rozhodováno o běžném odvolání, které je podáno v otevřené odvolací lhůtě.

Na tomto svém závěru tedy Městský soud v Praze i dnes musí setrvat a považovat ho tedy za podstatný důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž skutečně nijak nevyplývá, že by se odvolací správní orgán jakkoli zabýval tou skutečností, že se rozhoduje o odvolání, které je podáno až s několikaletým odstupem od vydání prvostupňového rozhodnutí. V podstatě odvolací orgán v úvodu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jen suše konstatoval, že tedy toto odvolání podali Z. V. a L. V. jako účastníci řízení v zákonem stanovené lhůtě.

Na základě jakých skutečností k tomuto závěru žalovaný dospěl, není z toho odůvodnění dále zřejmé, přičemž z obsahu spisu, zejména z rozdělovníku toho prvostupňového rozhodnutí, se naznačuje, že Z. V. a L. V. nebyli účastníky toho řízení, nebo že se s nimi nejednalo jako z účastníků řízení, protože toto prvostupňové rozhodnutí jim doručeno nebylo v době, kdy bylo vydáno, tedy v říjnu roku 2001. Otázka jejich účastenství manželů V. tedy není zcela jasná. Pokud byla jasná žalovanému Magistrátu hl. m. Prahy, tak to z toho odůvodnění nijak nevyplývá. Rovněž tak není jasné, proč považoval Magistrát toto odvolání za včas podané, jestliže bylo podáno vlastně dávno poté, co to prvostupňové rozhodnutí mělo nabýt právní moci, která byla na rozhodnutí Úřadu městské části Praha 2, odbor výstavby, ze dne 11. 10. 2001, č. j. výst: 3331/01/Cv, tímto úřadem vyznačena na den 7. 2. 2002.

Další problematická věc, další problematická okolnost, spočívá v tom, že identické odvolání manželů V. proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 2, odbor výstavby, ze dne 11. 10. 2001, č. j. výst: 3331/01/Cv, bylo podáno vlastně celkem dvakrát, jednou v srpnu 2008 a jednou v únoru roku 2009. Existují tedy ve správním spise dvě zcela totožná podání směřující proti témuž rozhodnutí stavebního úřadu prvního stupně. Z dalších písemností založených ve správním spise je zřejmé, že tedy úřad městské části, jemuž byla obě ta odvolání doručena, se jimi sice zabýval. Nicméně z žalobou napadeného rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy pak už nelze poznat, o kterém z těch odvolání vlastně Magistrát tedy rozhodoval, zdali o tom podaném v roce 2008 v srpnu nebo v roce 2009 v únoru, což je další skutečnost, která zatěžuje napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností.

Městský soud v Praze vzhledem tedy ke všem těmto skutečnostem dospěl k závěru, že to rozhodnutí je nepřezkoumatelné a jako takové je tedy zrušil s tím, že v dalším řízení tedy bude nutné aby se Magistrát zabýval tím, zda tedy ti, kdož podali odvolání byli nebo měli být účastníky toho řízení o změně stavby, zda se s nimi jako s účastníky řízení jednalo, zda jim bylo to prvostupňové rozhodnutí doručeno, zda nabylo toto rozhodnutí právní moci, zda odvolání proti němu manželé V. podali včas, popř. zda tedy proti tomuto rozhodnutí neměli brojit nějakým vhodnějším procesním prostředkem, tedy za stavu kdy by bylo shledáno, že byli jako účastníci v tom prvostupňovém řízení opomenuti.

Z usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. února 2012, č. j. 9 Ca 76/2009-54, jímž byla odmítnuta žaloba proti sdělení Magistrátu hl. m. Prahy, odbor stavební, ze dne 12. 1. 2009, č. j. S-MHMP 771636/2008/OST, vyplývá, že žalobce je vlastníkem nemovitosti č. p. 439 Praha 2, Máchova 27, zapsané na LV 2183 v k. ú. Vinohrady, a že vlastníci sousední nemovitosti na adrese Praha 2, Francouzská 46, zapsané na LV 1000 v k. ú. Vinohrady č. p. 285 Z. a L. V. podali dne 12. 6. 2008 na Stavební úřad pro Prahu 2 „odvolání proti rozhodnutí

č. j. 3331/01/Cv“, na jehož základě žalovaný rozhodl úkonem nazvaným „vrácení spisového materiálu k dalšímu opatření“ vydaným dne 9. 10. 2008. Proti tomuto úkonu podal žalobce podle § 156 odst. 2 správního řádu návrh na jeho zrušení. Na základě této stížnosti rozhodl žalovaný Magistrát hl. m. Prahy úkonem nazvaným „sdělení k podnětu dle ustanovení § 156 odst. 2 správního řádu“ ze dne 12. 1. 2009, sp. zn. S-MHMP771636/2008/OST, jímž stížnost žalobce zamítl a potvrdil tak svůj původní úkon.

Městský soud v Praze byl při svém rozhodování v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem (§ 110 odst. 3 soudního řádu správního), a proto ve věci rozhodl tak, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného správního orgánu podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí, resp. nesrozumitelnost, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 soudního řádu správního).

Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci plný úspěch. Výši náhrady potom určil podle vyhl. č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to tak, že 7.000 Kč činily náklady na uhrazení soudního poplatku z žaloby a kasační stížnosti, dále náklady právního zastoupení za čtyři úkony právní pomoci podle § 9 odst. 3 a 2.100 Kč, tj. převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby, účast při jednání a písemné podání kasační stížnosti, a 4x režijní paušál podle § 13 odst. 3 a 300 Kč. Dále potom jeden úkon podle nové právní úpravy od 1. 1. 2013, tj. účast při jednání a 3.100 Kč a 1x režijní paušál a 300 Kč, tedy celkem 22.730 Kč včetně DPH ve výši 21%.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. června 2014

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

**Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová**